Lietas Nr.A420231414

A42-02314-14/40

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

LIEPĀJAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2014.gada 28.maijā

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese Solvita Sērdiene,

piedaloties pieteicējai /pers. D/,

pieteicējas pārstāvjiem /pers. E/ un /pers. F/,

atbildētājas pusē pieaicinātās iestādes – Liepājas pilsētas domes pārstāvim /pers. G/,

ar tulku Solveigu Judinu

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. D/ pieteikuma (pieteikuma reģistrācijas Nr. 382) par labvēlīga administratīvā akta izdošanu – dzīvokļa pabalsta piešķiršanu dzīvojamās telpas apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu daļējai segšanai par dzīvokļa īpašumu /adrese/.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Liepājas pilsētas domes (turpmāk – Dome) Sociālā dienesta (turpmāk – Dienests) direktores vietnieces 2013.gada 21.oktobra lēmumu Nr.2-10/1/2391 „Par atteikumu piešķirt dzīvokļa pabalstu" (turpmāk – sākotnējais lēmums) nolemts atteikt piešķirt pieteicējai /pers. D/ dzīvokļa pabalstu.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējas pārstāvis to apstrīdēja un lūdza atcelt pilnībā.

[2] 2014.gada 30.janvārī Domes priekšsēdētājs pieņēma lēmumu Nr.16 (prot. Nr.2, 13.#) (turpmāk – Lēmums), ar kuru nolēma atstāt negrozītu sākotnējo lēmumu.

Lēmums pamatots ar to, ka pieteicēja 2011.gada 29.janvārī sev piederošo dzīvokļa īpašumu /adrese/, kurā pieteicēja nav dzīvojusi un nedzīvo, uzdāvinājusi dēlam. Pieteicējai pieder, un pieteicēja dzīvo dzīvokļa īpašumā /adrese/. Līdz ar to uz pieteicēju neattiecas Liepājas pilsētas domes 2010.gada 15.aprīļa saistošo noteikumu Nr.7 „Par dzīvokļa pabalstu" (turpmāk – Noteikumi Nr.7) 5.7.7.apakšpunktā noteiktais dāvinājuma izņēmuma gadījums.

Faktu, ka pieteicēja dzīvokli /adrese A/, uzdāvināja dēlam, Dienests ņēmis vērā arī, 2011.gada 31.martā pieņemot lēmumu Nr.2-10/731 „Par atteikumu piešķirt dzīvokļa pabalstu".

[3] 2014.gada 28.februārī tiesā saņemts pieteikums ar lūgumu atcelt Lēmumu.

Pieteikumā vienlaikus lūgts atbrīvot pieteicēju no valsts nodevas par pieteikuma iesniegšanu tiesā un lietu izskatīt mutvārdu procesā.

Pieteikumā norādīts, ka Dome ir ignorējusi valsts likumus un vietējos likumus ir nostādījusi augstāk par Satversmi un valsts likumiem.

Pieteicējai un pieteicējas pārstāvim ir maznodrošināto statuss, viņi abi ir bezdarbnieki, ienākumu viņiem nav. Pieteicēja ir 2.grupas invalīde, bet par invaliditāti pēdējos 3 mēnešus pensiju nesaņem, jo no 2014.gada aprīļa mēneša pāriet uz vecuma pensiju.

Ar savu rīcību Dome apzināti nolemj pieteicēju lieliem parādiem par dzīvokli un komunālajiem pakalpojumiem.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2014.gada 6.marta lēmumu nolemts atbrīvotpieteicēju no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu tiesā un pieņemtpieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu – dzīvokļa pabalsta piešķiršanu dzīvojamās telpas apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu daļējai segšanai par dzīvokļa īpašumu /adrese/.

[5] Atbildētājas pusē pieaicinātā iestāde – Dome tiesā iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

Attiecībā uz /pers. E/ pilnvaru norādīts, ka tā satur /pers. E/ pilnvarojumu pārstāvēt tikai tādas pieteicējas intereses, kas nesaraujami saistītas ar dzīvokļa īpašumu Nr./numurs/, kas atrodas /adrese/. Tiesības saņemt dzīvokļa pabalstu uzskatāmas par piemītošu konkrētai personai, nevis no nekustamā īpašuma tieši izrietošas. Tādēļ lietas materiālos esošā ģenerālpilnvara nepiešķir /pers. E/ tiesības pārstāvēt pieteicējas intereses sakarā ar dzīvokļa pabalsta piešķiršanu.

[6] Tiesas sēdē, pirms lietas izskatīšanas pēc būtības uzsākšanas, noskaidrots, ka pieteikuma (reģistrācijas Nr. 382) iesniegšana tiesā atbilst pieteicējas gribai; pieteicēja parakstījusi tiesā iesniegto pieteikumu un pilnvarojusi sevi pārstāvēt /pers. E/ un /pers. F/.

Pieteicējas pārstāvji uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, sniedzot arī papildus paskaidrojumus.

Pieteicējas pārstāvis /pers. F/ paskaidroja, ka uzskata atteikumu piešķirt pabalstu par nepamatotu. Domes Noteikumi Nr.7 neatbilst Satversmei. Satversmes 109.pantā noteikts, ka ikvienam ir tiesības uz sociālo nodrošinājumu likumā noteiktos gadījumos, dzīvokļa pabalstu. Pamats, lai saņemtu dzīvokļa pabalstu, ir personas materiālais stāvoklis un pietiekami zemi ienākumi. Satversmes 91.pantā noteikts, ka cilvēka tiesības tiek īstenotas bez diskriminācijas. Konkrētajā gadījumā, neskatoties uz atbilstošu ienākumu līmeni un materiālo stāvokli, dzīvokļa pabalsts tika atteikts, pamatojoties uz to, kādā no vairākiem iespējamiem veidiem pieteicēja atsavinājusi sev piederošo nekustamo īpašumu. Tātad, ja pieteicēja dzīvokli būtu nevis dāvinājusi, bet pārdevusi, tad viņa varētu saņemts dzīvokļa pabalstu. Pieteicēja, kā persona, kurai ir tiesības rīkoties ar savu īpašumu, kā vēlas, izvēlējās dāvinājumu kā atsavināšanas pamatu, jo nevarēja iedomāties, ka tas kādreiz kalpos par pamatu dzīvokļa pabalsta atteikšanai; nevarēja iedomāties, ka pareizāk būtu bijis nekustamo īpašumu pārdot. Tad varbūt tieši otrādi – viņai būtu bijusi nauda un pabalsts nebūtu bijis vajadzīgs. Dome šo nosacījumu pamatojusi tikai ar to, ka Sociālās palīdzības likuma 35.panta piektajā daļā ir noteikts, ka pilsētas dome drīkst izdot savus noteikumus. Dome uzskata, ka jebkādas nejēdzības varētu ierakstīt kā pamatojumu tam, kādēļ drīkst atteikt dzīvokļa pabalstu. Dzīvokli uzdāvināja četrus - piecus gadus atpakaļ. Citādi /pers. E/ atbilst visiem nosacījumiem, lai atbilstu personai, kurai pienākas pabalsts. Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 5.panta pirmajā daļā ir rakstīts: "sociālo palīdzību klientam sniedz, pamatojoties uz viņa materiālo resursu un ienākumu un īpašuma novērtējumu." Trešajā daļā minēts, ka "novērtējot materiālos resursus, ņem vērā ienākumus, kas veidojas pēc nodokļu samaksas." Tātad, tiek uzsvērts tas, ka reāli ir jāapzina klienta materiālie resursi, ienākumi, viņam piederošais īpašums, nevis viņa īpašuma vēsture, vai īpašums ticis pārdots. Tā ir diskriminācija, kas piemērota atkarībā no tā, kādā veidā atsavināts nekustamais īpašums. Tiek liegta iespēja cilvēkam brīvi izvēlēties nekustamā īpašuma atsavināšanas formu, neciešot par to vēlāk kaut kādus ierobežojumus. Pieteikums ir apmierināms, jo šāds atteikums nav likumīgs.

Pieteicējas pārstāvis /pers. E/ uzsvēra, ka pirmkārt, dzīvokli sieva uzdāvināja miesīgajam dēlam. Viņa būtu varējusi pārdot, bet uzdāvināja. Dzīvoklis ir /adrese B/, vecā mājā, par to kauns kaut kādu naudu ņemt. Sanāk, ka cilvēks tiek piespiests pārdot pat miesīgam dēlam, kas no morāles viedokļa ir amorāli. Otrkārt, kad dzīvoklis tiek uzdāvināts, piecus gadus nav tiesību uz pabalstu. Tas ir, cilvēks uzdāvinājis dzīvokli bez atlīdzības un nav guvis nekādu peļņu, savukārt, kad cilvēks pārdod dzīvokli, viņš gūst peļņu, tas ir, viņam ir nauda. Pieteicējas puse pat varbūt nebūtu vērsusies pēc palīdzības. Pārdotu dzīvokli, saņemtu kaut kādu naudu, tas bijis labs dzīvoklis labā mājā, nebūtu vajadzējis vērsties kaut vai piecus gadus, pat desmit gadus ilgi. Savukārt šeit cilvēks uzdāvinājis dzīvokli, neko nav saņēmis, bet viņam paziņo – jūs tagad piecus gadus varat vispār neko nesaņemt, nekādu palīdzību. /pers. E/ esot topošais

pensionārs, šobrīd darba neesot, pensijas arī neesot, bet sieva tikai grasoties saņemt pirmo pensiju, tas ir, mēnesi vispār neko neesot saņēmusi. Tajā pašā laikā tiek rēķinātas dzīvokļa izmaksas, apkure, gāze, apgaismojums un pārējais. Satversmes 109. pants dod cilvēkam tiesības rēķināties ar valsts palīdzību. Valsts izdarījusi it kā labu žestu, bet pilsēta izveidojusi savu likumu, kas augstākstāvošo likumu it kā atceļ. Valsts saka – palīdziet cilvēkam, bet vietējā vara saka – mēs esam izdomājuši, ka mēs viņam nepalīdzēsim.

Dome pieteikumā ietverto prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem un apsvērumiem.

Motīvu daļa

[7] Tiesā iesniegtā pieteikuma priekšmets ir labvēlīga administratīvā akta izdošana – dzīvokļa pabalsta piešķiršana dzīvojamās telpas apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu daļējai segšanai par dzīvokļa īpašumu /adrese/.

Lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies, proti, jāpārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi. Ja tiesa norāda uz kādu obligātu apstākli, kuram būtu jābūt, bet, kurš konkrētajā gadījumā nav iestājies, tiesa var noraidīt prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, arī neanalizējot, vai ir iestājušies pārējie tiesību normā minētie apstākļi *(sal. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā SKA-118/2007 10.punktu)*.

Ievērojot norādīto, tiesai izskatāmajā lietā ir jāpārbauda, vai pastāv priekšnoteikumi pieteicējas prasītā labvēlīgā administratīva akta izdošanai par dzīvokļa pabalsta piešķiršanu dzīvojamās telpas apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu daļējai segšanai par dzīvokļa īpašumu /adrese/.

[8] Sociālās palīdzības sniegšanas un saņemšanas principus, to personu loku, kurām ir tiesības saņemt šo palīdzību, noteic Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likums (turpmāk – Likums). Šī likuma 32.pantā ir noteikts, ka sociālās palīdzības mērķis ir sniegt materiālu atbalstu krīzes situācijā nonākušām trūcīgām un maznodrošinātām ģimenēm (personām), lai apmierinātu to pamatvajadzības un veicinātu darbspējīgo personu līdzdarbību savas situācijas uzlabošanā.

Likuma 35.panta piektā daļa noteic, ka dzīvokļa pabalsta apmēru, izmaksas kārtību un personas, kuras ir tiesīgas saņemt šo pabalstu, reglamentē pašvaldības saistošajos noteikumos.

Tādējādi likumdevējs ir deleģējis pašvaldībām, ņemot vērā vispārīgos nosacījumus, kurus paredz likums, pašām noteikt, kam, kādā kārtībā un kādā apmērā dzīvokļa pabalstu piešķirt un izmaksāt.

[9] Pamatojoties uz Likuma 35.panta piektajā daļā ietverto deleģējumu, Dome ir izdevusi Noteikumus Nr.7, kuri nosaka dzīvokļa pabalsta apmēru, pieprasīšanas, aprēķināšanas, piešķiršanas un izmaksas kārtību, kā arī personas, kuras ir tiesīgas saņemt dzīvokļa pabalstu Liepājas pašvaldībā.

Tādēļ, ievērojot Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 7.pantā ietverto tiesiskuma principu, kas nosaka, ka iestādes un tiesas rīcībai jāatbilst tiesību normām, un, ka iestāde un tiesa darbojas normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaros un savas pilnvaras var izmantot tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim, iestādei, lemjot par pabalsts piešķiršanu, bet tiesai – pārbaudot Lēmumu, jāvadās no spēkā esošā regulējuma.

[10] Atbilstoši Noteikumu Nr.7 1.5.apakšpunktam dzīvokļa pabalstu vienu reizi kalendārajā gadā ir tiesības saņemt ģimenei vai personai, kura normatīvajos aktos noteiktā kārtībā atzīta par trūcīgu vai maznodrošinātu un kura pamatdzīvesvietu deklarējusi Liepājas pilsētā ne mazāk kā pēdējos 12 mēnešus pirms dzīvokļa pabalsta pieprasīšanas.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja (pieteicējas ģimene) normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā ir atzīta par maznodrošinātu un ka pieteicējas pamatdzīvesvieta deklarēta Liepājas pilsētā ne mazāk kā pēdējos 12 mēnešus pirms dzīvokļa pabalsta pieprasīšanas.

[11] Atbilstoši Noteikumu Nr.7 5.7.apakšpunktam dzīvokļa pabalstu nepiešķir vai pārtrauc izmaksu, ja:

1) kādai no dzīvoklī deklarētajām personām laulātais deklarējis dzīvesvietu citā adresē (5.7.1.apakšpunkts);

2) persona bez objektīva iemesla nav izpildījusi noteiktos līdzdarbības pienākumus (5.7.2.apakšpunkts);

3) persona, kura deklarēta dzīvoklī, tajā nedzīvo, izņemot:

3.1.) skolēnu vai studentu, kurš mācās, un ir iesniegta izziņa no izglītības iestādes, kurā norādīta studiju programma, studiju forma, studiju ilgums, studiju maksa gadā, stipendijas apmērs (5.7.3.1.apakšpunkts);

3.2) personu, kura ilgstoši atrodas ārstniecības iestādē (5.7.3.2.apakšpunkts);

4) dzīvoklis tiek izīrēts (5.7.4.apakšpunkts);

5) ir izbeigts dzīvojamās telpas īres līgums (5.7.5.apakšpunkts);

6) nav sniegtas pilnīgas un patiesas ziņas (5.7.6.apakšpunkts);

7) kāda no dzīvoklī deklarētajām personām pēdējo piecu gadu laikā no pabalsta pieprasīšanas dienas sev piederošo nekustamo īpašumu uzdāvinājusi citai personai, izņemot, ja persona uzdāvinājusi savu vienīgo nekustamo īpašumu un turpina tajā dzīvot (5.7.7.apakšpunkts);

8) pabalsta pieprasītājs, kurš ir dzīvokļa īpašnieks, nav devis piekrišanu balsojumā par dzīvojamās mājas energoefektivitātes paaugstināšanu (5.7.8.apakšpunkts).

Tādējādi, ja ir konstatēts kāds no iepriekš norādītajiem apstākļiem, pašvaldībai dzīvokļa pabalsta piešķiršana personai ir jāatsaka vai piešķirtā pabalsta izmaksa jāpārtrauc.

[12] Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja 2011.gada 29.janvārī sev piederošo nekustamo īpašumu /adrese B/ uzdāvināja dēlam /pers. J/ *(sk. lietas 51.lapa)*.

Lietā nav strīda arī par to, ka pieteicēja uzdāvinātajā nekustamajā īpašumā /adrese B/ nedzīvo, bet dzīvo savā deklarētajā adresē un viņas īpašumā esošajā dzīvoklī /adrese / *(sk. lietas 49.-50.lapa).*

Līdz ar to tiesa secina, ka atbildētāja pamatoti atzinusi, ka uz pieteicēju neattiecas Noteikumu Nr.7 5.7.7.apakšpunktā noteiktais dāvinājuma izņēmuma gadījums.

Tātad pastāv Noteikumu Nr.7 5.7.7.apakšpunktā noteiktais šķērslis pieteicējai labvēlīga administratīvā akta izdošanai, kā dēļ dzīvokļa pabalsta piešķiršanu pieteicējai ir jāatsaka.

[13] Pieteicējas pārstāvji uzskata, ka Noteikumi Nr. 7 ir netaisnīgi no morāles viedokļa un neatbilstoši augstāka juridiska spēka tiesību normām.

Vērtējot paustos argumentus, tiesa atzīst, ka tie ir vispārīgi un uz emocijām balstīti, bet tie nepareizi atspoguļo konkrēto faktisko situāciju.

Likuma 32.pants noteic, ka sociālās palīdzības mērķis ir sniegt materiālu atbalstu krīzes situācijā nonākušām trūcīgām un maznodrošinātām ģimenēm (personām), lai apmierinātu to pamatvajadzības un veicinātu darbspējīgo personu līdzdarbību savas situācijas uzlabošanā. Likuma 5. panta pirmā daļa noteic, ka sociālo palīdzību sniedz, pamatojoties uz personas *mantas novērtējumu.* Tādēļ likumdevējs ir noteicis, ka, vērtējot mantisko stāvokli, ņem vērā ne tikai personas ienākumus, bet arī īpašumus.

Bez tam, Likuma 7.pantā noteikti, citstarp, klienta pienākumi aktīvi iesaistīties savas problēmas risināšanā, pildot līdzdarbības pienākumus, tajā skaitā piedaloties sociālās rehabilitācijas pasākumos darba un sociālo prasmju saglabāšanai, atjaunošanai un apgūšanai (7.panta 1.punkts) un aktīvi darboties, lai palielinātu savu pelnītspēju un ienākumus (7.panta 3.punkts).

Tādējādi sociālās palīdzības sniegšanas pamatā ir personas patiesa vajadzība pēc šādas palīdzības. Sociālā palīdzība netiek sniegta visiem, kas to vēlētos, bet tikai, vadoties no noteikta dzīves apstākļu līmeņa, turklāt tikai tām personām, kurām tā patiešām nepieciešama, vienlaikus prasot, lai arī pati persona iesaistās savu problēmu risināšanā.

Tiesa atzīst, ka Likuma mērķi un principi atspoguļojas Noteikumu Nr. 7 regulējumā.

Izvērtējot lietas materiālus, tiesa atzīst, ka, uzdāvinot savā īpašumā esošo dzīvokli, pieteicēja ir nodemonstrējusi, ka viņa var atļauties īpašumu atsavināt bez maksas. Šāda pieteicējas rīcība neliecina par to, ka viņas dzīves apstākļu līmenis būtu tāds, kura dēļ pieteicējai būtu nepieciešams papildus atbalst sociālās palīdzības veidā. Šāda rīcība neliecina arī par to, ka pieteicēja vēlētos aktīvi līdzdarboties sava materiālā stāvokļa uzlabošanā. Kā zināms, dzīvokli iespējams gan izīrēt, gan pārdot, tādējādi gūstot ienākumus. Pierādījumus, kas liecinātu par to, ka šādā veidā izmantot dzīvokli /adrese B/, pieteicējai nav bijis iespējams, lietas materiāli nesatur. Lietas materiāli nesatur arī pierādījumus tam, kāpēc pieteicējai bijusi neatliekama nepieciešamība dāvināt minēto dzīvokli dēlam.

Atsaukšanās uz morāles principiem konkrētajā gadījumā nav atbilstoša. Kā redzams no lietas materiāliem, pieteicējas dēlam /pers. J/ pieteicējas uzdāvinātais dzīvoklis nav vienīgais īpašums *(lietas 53.lapa).* Kaut arī dzīvokļa īpašumu Roņu ielā, Liepājā pieteicējas dēls /pers. J/ iegādājies tikai 2012.gada 2.jūlijā *(lietas 52.lapa),* fakts, ka šāds dzīvoklis vispār iegādāts, liecina par to, ka pieteicējas dēla materiālie apstākļi nav tādi, lai nevarētu nodrošināt sevi ar pajumti. Turklāt pieteicējas dāvinātais dzīvoklis nav kalpojis par līdzekļu avotu tam, lai pieteicējas dēls varētu iegādāties citu dzīvokli – kā redzams no lietas materiāliem, arī Lēmuma pieņemšanas brīdī pieteicējas dēla īpašumā bija divi dzīvokļi, viens no tiem - pieteicējas dāvinātais *(lietas 53.lapa).* Turklāt, ja arī pieteicējas dēlam kādu laiku bija nepieciešamība pēc mājokļa, pieteicējas rīcība, dzīvokļa īpašumu atsavinot bez atlīdzības, neliecina par pieteicējas rīcības tālredzīgumu un patiesu vēlmi uzlabot savu materiālo stāvokli. Turklāt fakts, ka jau 2011.gada 4.martā, t.i., nedaudz vairāk kā pēc mēneša no dāvinājuma akta noformēšanas, pieteicēja vērsusies Dienestā ar iesniegumu par dzīvokļa pabalsta piešķiršanu *(sk. lietas 59.lapa)*, vedina domāt par to, ka pieteicēja neizprot sociālās palīdzības sniegšanas mērķus un principus.

Tādēļ pieteicējas pārstāvju argumenti konkrētajā gadījumā tiesu nepārliecina.

[14] Tiesa papildus arī norāda, ka sociālās tiesības, pie kurām pieder arī sociālā palīdzība, ir ļoti nozīmīgas, taču vienlaikus īpašas tiesības, jo šo tiesību īstenošana ir atkarīga no katras valsts ekonomiskās situācijas un pieejamiem resursiem. Tādējādi sociālā palīdzība netiek sniegta visiem, kas to vēlētos, bet tikai vadoties no noteikta dzīves apstākļu līmeņa. Attiecīgais dzīves apstākļu līmenis tiek noteikts ar normatīvo aktu. Tas, vai ar normatīvo aktu noteiktais līmenis ir vai nav pietiekams, ir valsts sociālās politikas, nevis tiesas izvērtēšanas jautājums. Tiesas kompetencē nav iejaukties šajā politikā un noteikt citu dzīves līmeņa standartu nekā to izdarījis likumdevējs *(sk. Senāta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-118/2007 13.punktu).*

Tātad, valstij vai pašvaldībai sniedzot sociālo palīdzību, ir jāvadās pēc tās rīcībā esošajiem resursiem. Tieši šo resursu pietiekamība vai nepietiekamība ir priekšnoteikums attiecīgam normatīvam regulējumam, ar kuru tiek noteikts to personu loks, kurām ir sniedzama sociālā palīdzība, kā arī sociālās palīdzības veidi un apmērs. Lai arī ir saprotams, ka katrā individuālā gadījumā persona var uztvert šo normatīvo regulējumu kā netaisnīgu, ir jārēķinās, ka valstij un pašvaldībai ir jānodrošina sociālās palīdzības sniegšana ievērojamam personu skaitam. Nepamatoti piešķirot normatīvajos aktos neparedzētu sociālo palīdzību, tiek samazināti tie resursi, kas ir paredzēti citām personām, kuras atbilst normatīvajos aktos noteiktajiem kritērijiem sociālās palīdzības saņemšanai.

[15] Tā kā konkrētajā gadījumā no tiesību normām neizriet Dienesta pienākums piešķirt pieteicējai dzīvokļa pabalstu, un tiesa lietā nekonstatē apstākļus, kas dotu pamatu individuālai pieejai pieteicējas gadījumam, tiesa atzīst, ka pieteicējas pieteikuma apmierināšanai par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par dzīvokļa pabalsta piešķiršanu nav pamata.

[16] Saskaņā ar APL 126.panta ceturto daļu, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā.

APL 126.panta piektajā daļā ir noteikts, ka pieteicēja pienākums pieteikuma noraidīšanas gadījumā samaksāt valsts nodevu nav attiecināms uz tiem pieteicējiem, kuri pieteikumu iesnieguši par administratīvo aktu sociālās drošības jomā (pensijas, pabalsti u.tml.).

Ievērojot minēto, pieteicējai pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu nav nosakāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt pilnībā /pers. D/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu – dzīvokļa pabalsta piešķiršanu dzīvojamās telpas apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu daļējai segšanai par dzīvokļa īpašumu /adrese/.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese S.Sērdiene